

sters eller en automekanikers værk. Folketingets flertal og regeringen bærer derfor et tungt ansvar for, at Danmark gennem det seneste halve år har oplevet en rockerkrig. Det er i den forbindelse alene held og tilfældigheder, som har forhindret død eller lemlæstelse af andre borgere. Bilbomber på parkeringspladser og brug af tunge militære våben kunne meget let have kostet mange borgere livet eller lemlæstelse.

Regeringens lovforslag vil ikke bringe rockerkrigen til afslutning. Nu gives politiet blot et redskab til at forhindre samling af rockere i bestemte bygninger eller på pladser med henblik på at beskytte andre borgere mod at blive indblandet i rockernes krigshandlinger. Loven må følges op af andre redskaber til politi og anklagemyndighed, således at en regulær opløsning af rockergrupperne kan finde sted og således, at deres kriminelle adfærd kan bringes til ophør. Fremskridtspartiet er i den forbindelse indstillet på at støtte alle gode forslag i retning af at få rockernes virke standset.

Dette lovforslag kan give anledning til problemer, hvis lovlydige borgere ved uheld eller sløsethed hos politiet kommer til at blive berørt uden grund. I den forbindelse er Fremskridtspartiet tilfreds med, at der ved ændringsforslag sker en indskrænkning af lovens virkeområde. Fremskridtspartiet er også tilfreds med, at det i betænkningen bliver fastslået, at borgere, som ubegrundet rammes af loven, kan få deres sag prøvet. Fremskridtspartiet havde gerne set en hurtigere og mere direkte prøvning ved domstolene, men har forstået, at rockerne og deres advokater vil kunne misbruge en sådan adgang og overfylde systemet med sager og klager. Det lægges derfor i hænderne på Justitsministeriet at værne om de borgere, som uberettiget måtte blive involveret.

En række spørgsmål og svar er ønsket optrykt som bilag til betænkningen. Heri er der svar fra justitsministeren, som lægger en klar ansvarsplacering af lovens administration på justitsministerens skuldre.

Fremskridtspartiet håber, dette lille bidrag kan være med til at få taget toppen af rockerkrigen, og at et flertal i Folketinget vil være indstillet på gennem yderligere lovgivning at medvirke til at få rockerkrigen standset definitivt.

Et *mindretal* (Venstres medlemmer af udvalget) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget

ved 3. behandling, men vil stemme for de stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget ved 3. behandling, men vil stemme for de stillede ændringsforslag og tilføjer: »Den store nordiske rockerkrig« er over os. Det kaldes den, og det giver jo et klart signal om, at den har eksisteret i lang tid. I for lang tid. Alligevel har man fra regeringens side ikke taget den alvorligt nok til at sikre tid til den seriøse samtale, der er en absolut nødvendig forudsætning for at nå frem til brugbare initiativer til at bringe krigen til ophør.

I stedet har den involveret almindelige menneskers dagligdag og udsat dem for fare, ja endog livsfare.

Regeringen valgte at præsentere Folketinget for et hastigt udarbejdet lovforslag, som på mange måder viste sig at være mangelfuldt.

Denne mangelfuldhed kom tydeligt frem på en høring afholdt på Socialistisk Folkepartis initiativ. Justitsministeren skal dog have ros for, at reaktionerne fra høringen nu for en stor dels vedkommende er omsat til ændringsforslag.

Mindretallet vil dog gerne understrege, at selv om ændringsforslagene imødekommer store dele af indvendingerne, så er der stadig den bekymring, som også flere eksperter gav udtryk for, at selve administrationen af loven kan give anledning til konflikter med grundloven, den europæiske menneskerettighedskonvention og almindelige retsprincipper. Den slags konflikter er ubærlige for Danmark, der gerne vil fremstå som et land, der altid forsværer disse grundlæggende rettigheder. Samtidig kan konflikterne flytte blikket væk fra et dybt alvorligt ønske om at undgå, at panserværnsraketter flyver om ørene på almindelige mennesker, idet flere debattører vil bruge al opmærksomheden på disse bekymringer. Mindretallet finder det derfor uforståeligt, at justitsministeren ikke foretrækker at udarbejde modeller for en reel domstolskontrol af lovens anvendelse.

Ministerens indvending er, at systemet vil sande til på grund af individuelle klager over forbud, en indvending, som mindretallet kan have en vis forståelse for. Mindretallet mener dog, at det burde være muligt at finde frem til former, der kan imødekomme ønsket om domstolskontrol, ihvertfald med den kollektive forbudsbestemmelse i § 1, stk. 2, uden at der bli-